

Baaren i snart sagt enhver Krog af Alverdens Lande, blot den, der bestiller Blomsterne, selv er i rette Tid dermed. Et stort Savn er afhjulpen hermed, og naar man fra denne Sammenslutnings Kongres i København i Dagene 15.–20. Maj i Aar har erfaret, med hvilken Alvor og Omhu der tages paa dette Spørgsmaal om Blomsterne som Formidler af menneskelige Følelser og Blomster som Kulturfaktor, da faar man Respekt for disse Mennesker, og man forstaar endnu bedre Blomsternes Betydning.

Vor Forening og vort Tidsskrift maa se med største Sympati paa den Organisation, der har gjort det muligt selv for fjerne Slægtninge at bringe deres Blomsterhyldest til en Baare, og vi ønsker Organisationen fortsat god Trivsel og bestandig Vækst i Gennemførelse af Mottoet: „*Sig det med Blomster*“.

* * *

Kirkegaardpoesi.

Af Overassistent, Havebrugskandidat *A. Hilsøe.*

Kan der være Poesi ved en Kirkegaard? vil nogle maaske spørge. Ja, heldigvis, naar man da blot har Øje for det og ikke tænker paa den barske Prosa – Døden – der ligger til Grund for det hele, og skulde man altid tænke paa den, blev det ikke let at gaa med Glæde til sin Gerning for os, hvis Virkefelt er Kirkegaarden. Der er endda flere Slags Poesi; der er *Arbejdets Poesi* her paa Solbjerg Kirkegaard, som paa enhver anden Arbejdsplads, hvor flere Mennesker er beskæftigede.

Der er Glæde over Kirkegaarden den første Foraarsdag sidst i Marts, naar man med fuld Arbejdsstyrke – hvilket vil sige ca. 50 Mænd og Koner – begynder at tage Granen af Gravene, især naar Solen skinner, og Stær og Solsort fløjter omkap med „Mænnene“, som er glade for at komme i Arbejde igen efter Vinterens Stilstand. Gartnerne gaar foran og beskærer Roserne og opbinder Slingplanterne, Konerne kommer bagefter og river Granen ud fra Gravene og river Gravstedet over, og Arbejds-mændene triller Granen ud til Hovedgangene, hvor den bliver læsset paa Hestevogne saa højt, som var det Hølæs, og kørt ud til Brændepladsen i den anden Ende af Kirkegaarden. Her er en Mand uafbrudt beskæftiget med at fylde i Ovn, der graadigt fortærer det hele og faar Røgen til at vælte ud af den høje Skorsten, der kan ses viden om og fortælle, at nu er Sæsonen begyndt paa Solbjerg Kirkegaard. Er det ikke Poesi? Eller hør i Hækklipningstiden de mange Sakses Tik–tik–tik Dagen lang; eller kom før Jul og se alle Mand være travlt beskæftiget med at dække Gravenes barske, sorte Jord med den lune, grønne Gran. Jo, sandelig har Arbejdet Poesi.

Hver Aarstid og hver Højtid sætter sit eget Præg og skaber sin egen Poesi. Ved Paasketid skinner det gult fra Gravene, som ofte er helt tilplantede med Paaskeliljer, der afløser Vintergæk, Eranthis og Crocus. I Løvspringet er der lysegrønt foroven og mangefarvet forneden af Stedmoder, Primula og Forglemmigej, Tulipaner og Hyacinter; men i Juni er her næsten skønnest, naar Guldregn og Syren blomstrer Side om Side, og her er saa mange, at man næsten skulde tro, hver Grav havde sit Eksemplar. De store Træer er endnu lysegrønne; Gravene er tilplantede med Udplantningsplanter, og i Busketterne blomstrer Ribes og Viburnum, og paa de forfaldne Grave spreder selvsaaede Hyld deres duftende, hvide Skærme ud. Sangfuglene synger, saa det er

en Lyst at høre, og smaa, knapt flyvefærdige Graaspurve- og Solsortunger hopper rundt mellem Hækkene. Jo, nu er det Sommer i Danmark.

Ved Højsommertid er Kirkegaarden en Rosenhave, hvor næsten hver Art og Sort er mere eller mindre repræsenteret og sætter et Væld af Blomster, der om Efteraaret omdannes til smukke, røde Hyben, som sammen med Rønnebæralléernes Frugter, Paradisæblerne i Busketterne, det broncefarvede Løv paa Træerne og Chrysanthemernes og GeorGINERNES Buketter paa Gravene sætter een i en let vemodig Efteraarsstemning: „Nu falmer Skoven trindt om Land, og Fuglestemmen daler“.

Saa sætter Efteraarsstormene ind. Bladene falder, Blomsterne visner, Regnen strømmer ned; der bliver flere Begravelser, man bliver trist tilmode og mærker, det er „Dødens Have“, man gaar rundt i. Men det er heldigvis kun et forbigaaende. En Nat falder Sneen blød og hvid og lægger sig som et Tæppe overalt, lægger sig som Vatpuder paa Hækkene og de mange stedsegrønne Træer, der først nu rigtig dukker frem og staar som mørke Søjler mod den hvide Sne. Hvor er det smukt og stille saadan en Vintermorgen: Sneen dæmper alle Lyde, man hører Raadhusklokkerne slaa inde i Byen og se, nu staar Solen op bag Frederiksberg Bakke og farver Sneen helt lyserød, Træerne kaster lange, blaalige Skygger, og Solen tænder Brand i alle Ruderne paa Frederiksvej.

Se, det var Stemningspoesi over Kirkegaarden som Helhed; men en Kirkegaard bestaar jo af mange Enkeltheder, alle Gravstederne, og begynder man først at se paa de enkelte Grave, bliver man jo lidt tungere tilmode og kan ikke lade være med at tænke paa, hvad de skjuler, og hvad der er gaaet forud. Hertil bidrager i høj Grad Gravminderne. Man kan læse sig til meget af deres Inskriptioner, og her støder man ofte paa en anden Slags Poesi, virkelig Poesi vil nogle maaske kalde det i Modsætning til det førnævnte. Jeg tænker her paa de Vers og Rim, der ofte staar paa Gravstenene. De er af forskellig Art – og af forskellig Værd som Poesi betragtet –, men Meningen har jo sikkert i hvert enkelt Tilfælde været god nok. Der er nogle, der er skrevet som et Eftermæle for den døde, andre som en Trøst for de efterladte og en tredie Slags, som vel nærmest maa regnes for at være en Mellemtung. I det efterfølgende skal jeg give nogle Eksempler paa hver Slags, alle hentede fra Solbjerg Kirkegaard. I de fleste Tilfælde er det underordnet, hvis Gravsted de staar paa, og de er hentede saavel fra store Mænds som fra smaa Børns Grave.

I. Paa H. V. Kaalunds Grav staar, skrevet af ham selv:

For mig blev ikke Livet en ussel Parodi,
for mig blev det saa kraftig en Skole.
Jeg aner gennem Striden en evig Harmoni
fra Støvet til de yderste Sole.

Fra Krigsminister, Generalløjtnant J. J. Bahnsons Mindesten øverst:

„Tenax propositi“,

neden under:

„Fast i Forsæt“ han risted paa Skjold,
Runerne voxte til Axelstads Vold.

(Fortsættes).

*

*

*

Kirkegaardspoesi.

Af Overassistent, Havebrugskandidat A. Hilsee.

(Sluttet).

Paa Museumsdirektør Henry Petersens Gravminde, formet som en stor Runesten af graa Granit, staar følgende skrevet i oldnordisk Kæmperim:

„Dansk i Sind Oldtids Minder snildt han
forsked, ømt han freded“.

„Paa tidlig Grav Venner vundne ved trofast
Granskning og Hjertets Varme Sten til Minde
sørgende satte“.

Over en Moder:

„En elsket Hustru, Moder kær,
den simple Gravhøj dækker her“.

Over en ung Pige:

Lang var din Sygdom, meget du led.
Pligtro til Døden trofast du stred.
Nu har du udstridt, hvil da i Fred“.

Hvad her vi elske, ejes kun paa Borg,
Paa uvis Frist, saa er Naturens Orden,
Og vil du være fri for Savn og Sorg,
Da maa du intet elske her paa Jorden.

Den Tanke er lys at tænke,
Naar Taaren vil trænge sig frem:
Hun kasted' kun Støvets Lænke
Og førtes til Christus hjem.

Men Sorgen er en Engels dunkle Haand,
Som lutrer, hvad os jordisk kært er vorden,
Og løfter mod det evige vor Aand,
Og derfor skal du elske her paa Jorden.

Over en Far:

For tidlig gik du bort fra os, du kære,
Midt i din Manddoms Kraft og bedste Aar;
Men altid skal Symbol for os du være,
Saa Glansen om dit Navn til sene Tider staar.
En Tak for gode Minder fra mig og mine to,
Ja maatte der Velsignelse paa Sorgens Ager gro.

III. Ofte ses Variationer af dette:

Sov sødt i Jorden gemt,
Du bliver aldrig glemt.

Oh Jord, vi en Gave dig skænke,
med Graad i dit Skød vi nedsænke.
En dyrebar Skat du modtager,
vi derfor dig kalde Guds Ager.

Over en ung, engelsk Pige, død og begravet her:

„Then all the more because thou canst not hear,
Poor human words of blessing, will I pray.
Oh, dear brave heart, god bless thee, wheresoer
In gods great univers, thou are to-day.“

Jeg vil slutte med følgende, manende Inskription:

Betænk:

Livets Korthed,
Dødens Vished,
Evighedens Længde.